

Beeld: Marieke Odenkerken

ANDERS

Ik ben altijd al anders geweest. De kraan in de kleedkamer laat een druppel vallen in de wasbak. De druppel glijdt het putje in, heel onbezorgd. Ik tel hoe lang het duurt tot de volgende valt. 7 seconden. De druppels blijven komen. Niemand die het stopt. Ik vang ze op en laat ze door m'n vingers glijden. Ik heb een ondragelijk gevoel in m'n onderbuik. Langzaam kruipt het naar boven.

Ik schrik op. De trainer roept ons om het veld op te komen. Uit de andere kleedkamer stromen de jongens langzaam het veld op. Ik concentreer me weer op de druppels. Ik laat een druppel op m'n tong vallen. Het smaakt verrukkelijk. Ik kijk op, de spiegel in. Ik zie een bol gezicht met een lege blik. Ik heb al dagen niet meer gegeten. Holle oogkassen, wallen en vet haar. Ik vind het afgrijselijk om mezelf te zien en ik kijk ook zo snel mogelijk weg. M'n ogen glijden naar beneden. Ik zie m'n vette armen langs m'n lichaam bungelen. Vermoeid kijk ik naar m'n buik.

Het lijkt wel alsof deze met de dag dikker wordt. Ik weeg 50 kilo, dat is veel te zwaar voor een 16-jarige jongen. Ik moet die 45 kilo bereiken, liever woog ik nog minder. Een rilling glijdt door m'n lichaam. Ik heb het koud. Ik loop naar m'n sporttas, en pak m'n trui. Eigenlijk is deze trui van m'n broer. M'n broer is m'n voorbeeld. Z'n afgetrainde slanke lichaam op wie elk meisje

verliefd is. Een prachtige zwarte bos haar tot op z'n schouders en z'n met zorg uitgekozen kledingstijl. Ik trek de trui over m'n hoofd en ik strik m'n veters.

De laatste jongens lopen de kleedkamer uit en ik loop achter ze aan naar buiten. De trainer staat ongeduldig te wachten en laat ons nog twee extra rondjes rennen. Precies waar ik op hoopte. Na het rennen sta ik te trillen op m'n benen. Ik word duizelig en alles wordt even donker voor m'n ogen. Het voelt als een bevrijding, een rust, een opluchting. Ik knipper een paar keer en stukje voor stukje komt de werkelijkheid weer terug. Op de terugweg naar huis dwing ik mezelf om te rennen.

Hijgend open ik de voordeur. Wanneer ik mijn adem inhoud, hoor ik een geluid boven. Het klinkt als een soort gehuil. Zachtjes loop ik de trap op. Het komt uit de kamer van m'n broer. Ik open zijn deur en ik schrik. Daar staat hij dan, shirtloos, bleek en zonder enig vet op z'n botten. Op zijn hoofd draagt hij een blonde pruik. En zijn lippen zijn gestift met rode lippenstift.